

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M.**, bývajúceho v P., zastúpeného JUDr. P., advokátom v P., proti žalovanej **M.**, bývajúcej v P., zastúpenej JUDr. A., advokátom v K., **o zaplatenie 7 724,22 € (232 700 Sk)**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 12 C 202/02, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. apríla 2009 sp. zn. 7 Co 33/09, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 290,71 € do rúk alebo na účet JUDr. A., advokáta v K., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov rozsudkom z 24. októbra 2008, č.k. 12 C 202/2002-282 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia 232 700 Sk s 0,05 %-tným úrokom z omeškania za každý deň omeškania počítaným od 1.1.2001 do zaplatenia titulom zmluvy o pôžičke, ktorú so žalovanou uzavrel a ktorú žalovaná neuhradila. Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 54 480,70 Sk, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalobcu rozsudkom z 27. apríla 2009 potvrdil rozsudok okresného súdu. Žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 290,71 EUR a žalobcovi uložil povinnosť ju zaplatiť JUDr. A., advokátovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a žiadal, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie krajského súdu v predmetnej veci a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Mal za to, že odvolací súd nesprávne postupoval pri aplikovaní právnych noriem na

skutkový stav. Vôbec sa nezaoberal jeho tvrdeniami uvedenými v odvolaní a nevyjadril sa k nim. Podľa jeho názoru rozhodnutie krajského súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosti. Uviedol, že ďalšie dôkazy o spoločných obchodných aktivitách už neboli súdom pripustené. Tým mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Namietal neurčitost' výroku súdu „žaloba sa zamietá“.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol. Žiadala priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom, pretože právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu možno napadnúť dovolaním len vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, ktorým sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani v tejto veci nebolo dovolací súdom vydané predchádzajúce rozhodnutie), je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto nevyplýva ani z týchto ustanovení.

So zreteľom na obsah dovolania sa dovolací súd osobitne zameril na posúdenie, či konanie nie je zaťažené vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných práv účastníka občianskeho súdneho konania (napr. práva zúčastniť sa na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O takýto prípad v prejednávanej veci nejde.

Žalobca súdom nižších súdov vytýkal, že súdy nebrali do úvahy ním podložené návrhy a dôkazy a neboli v konaní pripustené. Námietka žalobcu o postupe súdov súvisiace s nevykonaním dôkazov nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazu podľa návrhu alebo predstáv žalobcu nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť

k jeho nesprávnym skutkovým záverom a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (R 37/1993, R 125/1999).

Pokiaľ dovolateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, dovolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci ale súd neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 43/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), nie je však procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. I keby tvrdenie žalobcu o nesprávnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom bolo prípadne opodstatnené, nezakladalo by to prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že rozhodnutie okresného súdu sa javí ako nepreskúmateľné a neurčité najmä s ohľadom na formuláciu výroku „žaloba sa zamietá“ alebo výrok odvolacieho súdu „potvrďuje rozsudok“ spôsob formulácie rozsudkov oboch stupňov súdov sa ničím neodlišuje od obvyklého a zaužívaného spôsobu formulácie rozsudkov súdov vyhlásených slovenskými súdmi. Treba zdôrazniť, že citované články JUDr. Kerecmana uvedené žalobcom nepredstavujú všeobecne záväzný prameň práva tak ako to správne uvádza vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaná.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanej náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorý jej poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu (§ 10 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil 237,34 €, režijný paušál

za jeden úkon právnej služby a sumu 6,95 € a 19 % DPH z pridanej hodnoty 46,42 €, čo predstavuje spolu 290,71 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. marca 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková